

holdelse, Guldindløselighedens Effektivering, som jeg omtalte før, kort sagt: hvad koster Pari? Den berømte Oktober Maaned, der sættes som Frist af det ærede Medlem Hr. Rode, gaar nu til Ende, og vi har ingen Plan set endnu; og uvilkaarlig spørger man sig selv, om vi overhovedet har en Valutapolitik, eller om vi ingen har. Et saadant Spørgsmaal forekommer mig at maatte paatrænge sig saa meget stærkere, som vi i Dag i Pressen har kunnet læse om et Møde, som det ærede Medlem Hr. Rode holdt i Gaar her i Hovedstaden, hvor han fremhævede stærkt, at man ingenlunde kunde sige, at den danske Rigsdag havde afgjort Spørgsmaalet om Pari eller Nedskæring af den danske Krone. Jeg tror, man her maa spørge, hvad Meningen er; og jeg tror, at man burde afæske Regeringen et snarligt Svar, haabende, beskedne som vi er i Oppositionen, at den endelige Plan, den endelige Løsning nu indfinder sig snart. Situationen er i saa Henseende ekstraordinær. Den hittidige Udvikling i vor Kronehause har vist: først en Kroneopgang paa Kurslisten, saa kom Prisfaldet, saa indtræder Seddelmassens Inddragen, alt sammen i nogenlunde stik Modsætning til den saakaldte Seddelteori, paa hvilken den gennemførte Valutaordning er gennemført, idet man lod haant om vor Handelsbalanceteori, som ganske vist, takket være de skæbnesvangre Tilskikkelser, der siden fulgte, indfandt sig alligevel og støttede kraftigt den Bevægelse, vi kom ind i. Jeg tror, at en saa kraftig og stærk Deflation maa give meget stærke Bagslag. Naar vi ser hen til England, vil man se, at det endnu ikke dør er lykkedes at bringe en fuldstændig Niveauligevægt til Stede imellem Priser, Omkostninger, Lønninger o. s. v.; og det fordum saa stolte Industriland, Verdenshandelslandet England, lider sammen med mange andre Faktorer, der spiller ind, under en Deflation, som er bevidst, konsekvent og beundringsværdigt gennemført, men som sandelig ikke har været billig for dette Land. Nu sætter man sin Lid her i Danmark til, at den 1. Februar, naar den store Lønregulering kommer, baade i Erhvervslivet og i Administrationen og vel dermed over hele Linien, saa sker det store Under, det Under, der altsaa kommer noget post festum i dansk Valutapolitik, saa kommer Reguleringen af Lønnen, saa indstiller alt sig nogenlunde smertefrit og automatisk efter det nye Niveau! Samtidig regner man i Erhvervslivet, at Nedgangen i Lønninger kun kan blive en ca. 10—15 pCt. Naar man saa tager i

Betragtning den Importpræmie, jeg nævnte før, paa ca. 50 pCt., en Eksportfordyrelse i vor Disfavør ogsaa paa 50 pCt., saa forekommer det mig, at hvis dette alligevel skal kunne holde, maa man sige, at Miraklernes Tid er ikke forbi. Baaret af en Spekulationsbølge er den danske Krone løftet i Vejret og har bragt alt ud af Niveau. Enten maa vi, koste hvad det vil, indstille os derefter, eller ogsaa være klare over, at vi gaar meget trange Tider i Møde, trange Tider dikteret udefra.

Det forekommer mig derfor, at den nuværende Situation i nogen Grad kan karakteriseres saaledes, at det danske Samfund med Skyklapper for Øjnene styrer ind i en økonomisk Krise uden Lige. Jeg vil her gerne tilføje, at denne Krise ifølge Sagens Natur endnu langt fra er begyndt at virke i sin fulde Udstrækning. Man hører hist og her Udtryk som: Naar vi nu er kommet saa langt, kan vi lige saa godt komme det sidste Spring med. Men alt dette er efter min Mening Udslag af en saare kortsynet Betragtning overfor Problemet. Jeg er bange for, at vi først vil mærke Virkningerne af det, vi allerede har naaet i valutamæssig Henseende, senere paa Vinteren, og jeg er bange for, at den Deflationskrise, vi staar overfor, og som vi alle venter, men ikke rigtig udmaler os i hele sin Udstrækning, ikke vil være et Spørgsmaal om Maaneder, men om Aar, maaske om mange Aar, i alt Fald om saare trange Aar. Jeg er ikke helt sikker paa, at vort Samfunds økonomiske Rekonstruktion efter den foregaaende store Vanskelighed, vi havde ved Prisfaldet og alle de uheldige finansielle Foreteelsers Indtræden for nogle Aar siden, har været tilstrækkelig fremskreden til, at vi uden store smertelige Tab vil komme igennem det, der forestaar. Naar nu Nevadas glade Dage er forbi, de glade Dage, der karakteriseres ved, at man i Øjeblikket herhjemme paa Trods af al Teori om Deflation og al Seddelteori o. s. v. har faaet en kunstig forøget Købeevne for de Lønninger, der som Følge af Udviklingen er kommet til at ligge meget højere end oprindelig anlagt, fordi Priserne allerede i saa stor Udstrækning er gaaet ned — naar disse glade Dage er forbi, der ved sine Symptomer ogsaa tjener til at tilsløre den virkelige, indre Kærne i Problemet for os, saa maa man med Bekymring spørge sig selv: Hvad følger saa? Ingen vil afgive noget, sagde den højtærede Socialminister forleden under Debatten. Det er meget morsomt, men det er vistnok desværre ogsaa meget rammende. Om det er en passende Parole